

Πρόταση Σπανάκη για παραχώρηση ναού εντός της ΠΥΡΚΑΛ στην Ι.Μ. Καισαριανής

/ [Επικαιρότητα](#)

Την παραχώρηση στην [Ιερά Μητρόπολη Καισαριανής](#) του Ιερού Ναού Αγίας Βαρβάρας, που βρίσκεται εντός του χώρου της [ΠΥΡΚΑΛ](#) και εντός των ορίων της Ενορίας Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Υμηττού, ζήτησε ο Βουλευτής του Νοτίου Τομέα Αθηνών κ. Βασίλειος - Πέτρος Σπανάκης.

Ο κ. Σπανάκης κατά τη συζήτηση στην Επιτροπή της Βουλής του Νομοσχεδίου του Υπουργείου Οικονομικών, αναφέρθηκε στο Άρθρο 124 «Δημιουργία χώρων διοίκησης και ελεύθερου χώρου - αστικού πρασίνου στον χώρο της ΠΥΡΚΑΛ» και ζήτησε «το μικρό, αλλά σημαντικό και ιστορικό εκκλησάκι για την περιοχή, να παραχωρηθεί σε μια πολύ σημαντική Μητρόπολη του λεκανοπεδίου μας, τη

Μητρόπολη Καισαριανής».

Ιστορικό της Ευρέσεως της Ιεράς Εικόνας

Το έτος 1924 στο Κατσιπόδι (σημερινή Δάφνη) στο μέρος όπου βρίσκεται σήμερα ο Ιερός Ναός της Αγίας Βαρβάρας, υπήρχαν μόνο οικόπεδα. Η κυρά-Αντώναινα, όπως ήταν γνωστή η Αικατερίνη Συλιγούδη- Παπαγιανοπούλου, έβλεπε συνέχεια την Αγία Βαρβάρα δι' οράματος, η οποία της έλεγε να πάει να την βγάλει από εκεί που ήταν κρυμμένη η εικόνα της. Αυτό το όραμα το είδε αρκετές φορές, μάλιστα δε την τελευταία φορά η Αγία την πρόσταξε με αυστηρό ύφος να πάει να τη βγάλει από εκεί που ήταν.

Μετά από αυτό το συνταρακτικό γεγονός, πού της συνέβη, άρχισε να το συζητεί με τους γείτονές της και τους παρακίνησε να πάνε να σκάψουν στο μέρος του λόφου που τους υπέδειξε η Αγία, διότι θα εθεωρείτο μεγάλη ασέβεια, άμα δεν υπήκουαν την προσταγή της. Το οικόπεδο ήταν μεγάλο και το ακριβές σημείο ήταν άγνωστο, και είχαν ήδη γίνει δύο προσπάθειες.

Όμως η Αγία της υπέδειξε τελικά πάλι δι' οράματος το ακριβές σημείο. Εκεί πήγαν και έσκαψαν στο αποκεκαλυμμένο από την Αγία σημείο και ώ τού θαύματος αντίκρισαν την θέα της Ιεράς και Πανσέπτου Εικόνας της, χωρίς το παραμικρό ίχνος τραυματισμού τού Ιερού Εικονίσματος. Οι κάτοικοι εδόξασαν τον Θεόν και την πολιούχο Αγία τους και αποφάσισαν στον Ιερό αυτό χώρο να χτίσουν ένα μικρό εκκλησάκι βασιλικού ρυθμού άνευ τρούλου.

Έτσι βρέθηκε η εικόνα της Αγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας. Η Αικατερίνη ανέλαβε να διακονήσει στον Ναό ως νεωκόρος μέχρι τα βαθιά γεράματά της.

Η Θαυματουργός αυτή Ιερά Εικόνα της Αγίας Βαρβάρας βρίσκεται μέχρι σήμερα στην κατακόμβη τού Ιερού Προσκυνηματος και συνεχίζει να διακονεί τον ανθρώπινο πόνο και να ενεργεί θαύματα και σημεία δοξάζοντας τον Τριαδικό Θεό.

Σήμερα πολλοί προσκυνητές προσέρχονται στον Ιερό Ναό για να προσκυνήσουν την θαυματουργή εικόνα της Αγίας Βαρβάρας και να λάβουν τη χάρη και την ευλογία της. Η Αγία συνεχίζει να θαυματουργεί. Ιδίως δε άνθρωποι που έπασχαν από λοιμώδη νοσήματα και ανίατες ασθένειες βρήκαν θεραπεία από την Αγία Βαρβάρα.

Ιστορικό του Ιερού Ναού

Στις 4 Δεκεμβρίου του 1920, ανήμερα της εορτής της Αγίας Βαρβάρας, έγινε μια μεγάλη έκρηξη στο εργοστάσιο της Πυρκάλ στο Κατσιπόδι (σημερινή Δάφνη), η οποία τάρaxε όλη την Αθήνα. Το Πυρκάλ (Πυριτιδοποιείο και Καλυκοποιείο) είναι ένα εργοστάσιο κατασκευής πολεμικού υλικού για τον Ελληνικό Στρατό. Την ημέρα λοιπόν, της εορτής της Αγίας Βαρβάρας, τη χρονιά εκείνη πραγματοποιήθηκε μία έκρηξη τόσο μεγάλη, που έγινε αισθητή μέχρι το Φάληρο και την Καλλιθέα.

Έκτοτε η ημέρα αυτή καθιερώθηκε ως αργία από τους εργαζόμενους της εταιρίας οι οποίοι και έκτισαν ένα εκκλησάκι στο χώρο του εργοστασίου, επειδή η Αγία προστάτευσε εκείνους και την πόλη. Κάποιοι ισχυρίζονται ότι ο πρώτος μικρός ναός ανηγέρθη λόγω αυτού του γεγονότος. Για την ανέγερση του πρώτου Ναού υπάρχει ακόμα μία εκδοχή.

Μία ηλικιωμένη κυρία υποστηρίζει ότι στο χώρο του Ναού υπήρχαν σωροί από μάρμαρα όπου έπαιζε όταν ήταν παιδί. Εκεί, ανακάλυψαν ένα κομμάτι μάρμαρο από την Αγία Τράπεζα Εκκλησίας που είχαν καταστρέψει οι Τούρκοι. Παράλληλα, η μητέρα της ηλικιωμένης κυρίας έβλεπε στον ύπνο της την Αγία Βαρβάρα να κλαίει. Αφηγήθηκε το όνειρό της στον παπα-Γιώργη, από το Μπραχάμι, ο οποίος τη βοήθησε στην κατασκευή ενός προσκυνηταρίου.

Το 1925 χτίζεται ο πρώτος Ναός με πρώτο ιερέα τον παπα-Φάνη. Ο σημερινός ναός θεμελιώθηκε το 1939 και το κτίσιμό του πραγματοποιήθηκε σταδιακά μέχρι το 1949, οπότε και έγιναν τα εγκαίνια. Στα αρχεία του Ιερού Ναού υπάρχει Βιβλίο Γεννήσεων-Βαπτίσεων από το έτος 1931 και Βιβλίο Γάμων από το έτος 1946, που όλα αυτά μαρτυρούν ότι ήταν ενοριακός Ναός. Ο ρυθμός του ναού είναι τρίκλιτη βασιλική σταυροειδής μετά τρούλου. Η αγιογράφηση ξεκίνησε περίπου το 1960 από τους Δ. Καφη και Δ. Ρίζο.

Πρώτος εφημέριος ήταν ο π. Θεοφάνης Παπαδημητρίου και από το 1949 έως το 1976 διετέλεσε εφημέριος ο Ιβηρίτης αρχιμ. Νικόλαος Καλορίζος. Από τότε μέχρι και σήμερα αρκετοί ιερείς υπηρέτησαν και υπηρετούν ευδοκίμως επί αρκετά χρόνια. Πρέπει να αναφέρουμε ότι ο περικαλλής Ιερός Ναός της Αγίας Βαρβάρας Δάφνης, είναι εξ ολοκλήρου, έργο των ευσεβών Ενοριτών μας, οι οποίοι συνεχίζουν αδιακόπως και με χαρά να συνεισφέρουν για την ευόδωση των έργων της ενορίας μας.

Το γεγονός αυτό, καθίσταται ακόμη πιο σημαντικό καθώς ο Ιερός Ναός αποτελεί το Κέντρο όπου συγκεντρώνονται και επιτελούν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα, σύμφωνα και με το ψαλμικό «εν Εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν». Εντός του Ναού φυλάσσονται λείψανα της Αγίας Βαρβάρας, Σαββαϊτών και Ιορδανιτών Πατέρων, του Αγίου Προκοπίου και του Αγίου Χαραλάμπους, καθώς και τα αρχιερατικά άμφια του μακαριστού Μητροπολίτη πρώην Πατρών κυρού Κωνσταντίνου Πλατή.

Βίος της Αγίας Βαρβάρας

Η Αγία Βαρβάρα έζησε το τέλος του 3ου αι. και αρχές του 4ου στην Ηλιούπολη, πόλη της Κοίλης Συρίας. Ο πατέρας της ονομαζόταν Διόσκουρος και ήταν φανατικός ειδωλολάτρης. Ήταν πολύ πλούσιος και διοικητής της Ηλιούπολης με μεγάλη πολιτική εξουσία και δύναμη.

Οι ιστορικές πληροφορίες δεν αναφέρουν καθόλου το όνομα της μητέρας της, ούτε ποιά στάση τήρησε σε όλη την περιπέτεια και στο φρικτό μαρτύριο της κόρης της. Υποθέτουμε πώς είχε πεθάνει. Η Βαρβάρα ήταν το μονάκριβο παιδί τους. Ήταν αφάνταστα ωραία στο σώμα, αλλά και στην ψυχή, και είχε πολλή χάρη, ευφυΐα, σεμνότητα και σωφροσύνη.

Όταν έφθασε σε ηλικία γάμου παρουσιάστηκαν πολλοί υποψήφιοι γαμπροί, και από τους εξέχοντες άρχοντες και από τους μεγιστάνες και από τους λοιπούς επιφανείς άνδρες της Ηλιούπολης. Όλα όμως τα προξενιά η Βαρβάρα τα έδιωχνε, πράγμα που ο πατέρας της δεν το έβλεπε με καλό μάτι. Ήταν γι' αυτόν αδικαιολόγητη η εμμονή της κόρης του να μη θέλει διακεκριμένους γαμπρούς, που την ζητούσαν σε γάμο. Υπέθεσε όμως πώς ήταν μια νεανική ιδιοτροπία και είχε την ελπίδα ότι

αργότερα θα υποχωρούσε και θα δεχόταν να παντρευτεί.

Εν τω μεταξύ, όσο μεγάλωνε, μεγάλωνε αφάνταστα και η ομορφιά της και την έκανε «περιλάλητη και περιμάχητη». Όσο περνούσε ο καιρός, ο Διόσκουρος γέμιζε πιο πολύ από ποικίλους φόβους και φαίνεται ο πιο μεγάλος του φόβος ήταν ορισμένοι ψίθυροι ότι η Βαρβάρα του συμπαθούσε τον Χριστιανισμό. Γι' αυτό και περιόρισε την ελευθερία της τόσο, όσο να μην την βλέπει κανείς, ούτε και να την συναναστρέφεται. Μόνο υπηρέτες και υπηρέτριες, πιστοί στον Διόσκουρο, την συνόδευαν. Κατά την παράδοση, τόσο την περιόρισε, που έφτιαξε ειδικό πύργο και την έκλεισε μέσα.

Οι φόβοι του όμως βγήκαν αληθινοί. Η πανεύφημη Βαρβάρα ξαφνικά παρουσιάζεται χριστιανή. Φαίνεται κάποια από τις υπηρέτριες ήταν κρυπτοχριστιανή και μετέδωσε στη Βαρβάρα τα σωτήρια χριστιανικά δόγματα και διδάγματα. Αυτή λοιπόν η κρυπτοχριστιανή υπηρέτρια της Βαρβάρας, την πήγε κρυφά στην χριστιανική κατακόμβη, την γνώρισε με έναν ιερέα από την Αλεξάνδρεια, την κατήχησε και μετά από λίγο καιρό τη βάπτισε στο όνομα της Αγίας Τριάδος.

Η Βαρβάρα ζει τώρα πιά σε καινούργιο κόσμο. Η χαρά της είναι αφάνταστη. Τώρα νιώθει την πραγματική ευτυχία και αγαλλίαση. Καταλαβαίνει όλο και πιο πολύ ότι η ομορφιά και τα πλούτη και η μόρφωση δεν έχουν καμιά αξία μπροστά στο μεγάλο θησαυρό της αληθινής πίστεως, που της αποκάλυψε ο Θεός και που τον ζει πιά χωρίς τον πραγματικό δισταγμό. Αγάπησε ολοκληρωτικά το Νυμφίο της Χριστό. Θυσίασε τα πάντα για να κερδίσει «τον πολύτιμο μαργαρίτη». Μπροστά στην πραγματική ευσέβεια και αρετή, και προ παντός μπροστά στην αγάπη του Χριστού, η παμμακάριστη Βαρβάρα, παραμέρισε όλες τις αμαρτωλές απολαύσεις του κόσμου, νέκρωσε όλα τα ψυχοφθόρα σαρκικά σκιρτήματα, περιφρόνησε κοσμικές τιμές και δόξες, τα θυσίασε όλα και προτίμησε να υποστεί τις θλίψεις τού μαρτυρίου προκειμένου να κερδίσει τον πολύτιμο, άφθαρτο και αναφαίρετο θησαυρό, την αιώνια ζωή.

Ο Διόσκουρος χωρίς να υποψιάζεται τίποτα για όλα αυτά που είχαν συμβεί, κάνει πρόταση γάμου στην Βαρβάρα. Εκείνη με σθένος του είπε: «Μη μού κάνεις ξανά λόγο για γάμο, γιατί τότε δεν θα σε ξαναπώ πατέρα και θα με αναγκάσεις να σκοτωθώ μόνη μου». Της άφησε χρόνο να το σκεφτεί. Όμως είχε πάρει σταθερή και αμετάκλητη την απόφαση περί παρθενίας και αφοσίωσης στο Νυμφίο Χριστό, και ήδη ζούσε μέσα στον πύργο «εν προσευχή και νηστεία».

Ο Διόσκουρος αλλάζει τακτική. Της επιτρέπει πιά να βγαίνει όποτε θέλει από τον πύργο, να δημιουργεί σχέσεις και συναναστροφές με όποιους θέλει, και να πηγαίνει

όπου θέλει. Έτσι άρχισε να βγαίνει έξω και να συναναστρέφεται χριστιανές, και με πολλή προφύλαξη να παρακολουθεί ακολουθίες και κηρύγματα των καταδιωκόμενων χριστιανών. Ιδιαίτερα, τα μαρτύρια των χριστιανών που μάθαινε την βοήθησαν πολύ να στερεωθεί και να ανδρωθεί στην πίστη.

Ο πατέρας της έμαθε τώρα ότι η κόρη του ήταν χριστιανή. Αποφάσισε να φύγει προσωρινά για υποθέσεις του σε άλλη χώρα. Πριν φύγει θέλησε να κατασκευάσει έξω από τον πύργο ένα ωραίο λουτρό. Έκαμε το σχέδιο, το έδωσε στους τεχνίτες, με τις ανάλογες οδηγίες και έφυγε. Κάποια μέρα η Αγία κατέβηκε από τον πύργο και είδε το λουτρό. Καθώς το παρατηρούσε πρόσεξε ότι η οικοδομή είχε δύο μόνο παράθυρα. Ρώτησε τούς κτίστες και εκείνοι απάντησαν ότι αυτή την εντολή είχαν. Η Βαρβάρα τούς είπε να κάνουν και ένα τρίτο παράθυρο και αυτή θα είχε την ευθύνη.

Οι τεχνίτες υπάκουσαν και το έφτιαξαν. Βλέποντας η Αγία τα τρία παράθυρα ένιωσε ανεκλάλητη χαρά και ικανοποίηση. Ο δέ Πανάγαθος και Ελεήμων Θεός φώτιζε συνεχώς την ψυχή της, γέμιζε με Άγιο Πνεύμα την καρδιά της και μεγάλωνε το θάρρος και την παρρησία της για να ομολογήσει πέρα για πέρα την αλήθεια για τον αγαπημένο της Νυμφίο. Κάποια φορά που κατέβηκε να δει το λουτρό, στάθηκε στο σημείο που ήταν η κολυμβήθρα του, ανατολικά, και χάραξε με το δάκτυλό της πάνω στο μάρμαρο το σημείο τού Σταυρού. Και ω τού θαύματος! Σαν να ήταν το δάκτυλό της μιά σμίλη από σίδηρο και άνοιξε τόσο βαθύ λάξευμα στο μάρμαρο, ώστε το σημείο εκείνο να φαίνεται μέχρι σήμερα και να δοξάζεται η αδιαίρετη Αγία Τριάδα.

Ο πατέρας της επέστρεψε και έμαθε το γεγονός και από εδώ και πέρα αρχίζει η φρικτή μαρτυρική ζωή και το σύντομο τέλος της ενάρετης Βαρβάρας. Απολογείται στον πατέρα της για την κατασκευή των τριών παραθύρων και του τονίζει ότι «οι τρεις θυρίδες φωτίζουν πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον».

Με αυτόν τον τρόπο αποκάλυψε με περίσσιο θάρρος και παρρησία την πίστη και αφοσίωσή της στον Τριαδικό Θεό των χριστιανών και τη σφοδρή και πλήρη αντίθεσή της στους θεούς των ειδώλων. Ο Διόσκουρος δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ζήτησε από την κόρη του καθαρή ομολογία. Η Βαρβάρα τότε είπε στον πατέρα της καθαρά πως γνώρισε και αγάπησε τη χριστιανική πίστη και πως, με την πίστη αυτή, γέμισε η διάνοιά της από φως, η καρδιά της από αγνότητα και το πνεύμα της από επανάπαυση. Ακούγοντας αυτά ο Διόσκουρος δεν μπορούσε να τα πιστέψει. Γι' αυτό της ζήτησε την επομένη να τον ακολουθήσει σε μια ειδωλολατρική τελετή. Η Βαρβάρα αρνήθηκε και βλέποντας την αμετάκλητη απόφασή της φούντωσε από το κακό του. Άδειασε η καρδιά του από κάθε πατρική στοργή και όλη η αγάπη του μετατράπηκε σε λυσσαλέο μίσος. Λησμόνησε ότι ήταν

σπλάχνο του και με την καρδιά του γεμάτη από φαρμάκι σήκωσε το ξίφος του να την σκοτώσει.

Συγκρατήθηκε όμως. Κι έδωσε εντολή να την περιορίσουν πολύ αυστηρά. Η σεμνότατη μάρτυς εμποδίζεται, περιορισμένη τώρα μέσα στα σίδερα και κάτω από τα μάτια των φρουρών της, να εκτελέσει τα θρησκευτικά της καθήκοντα. Έτσι κατόρθωσε με την βοήθεια κάποιας πιστής της υπηρέτριας να δραπετεύσει και να καταφύγει στο πιο κοντινό βουνό.

Μόλις έφθασε εκεί σήκωσε τα χέρια της στον ουρανό και ζήτησε τη βοήθεια του Θεού να την γλιτώσει από τα χέρια του τυράννου πατέρα της. Και ο Θεός Δημιουργός δεν άργησε να απαντήσει. Την έκρυψε από τα φονικά χέρια του πατέρα της. Ο Διόσκουρος την χάνει από τα μάτια του. Συνεχίζει να την ψάχνει για να την βρει. Συναντά δύο βοσκούς και τους ρωτά αν είδαν μια κοπέλα. Ο ένας, καλοκάγαθος, προτίμησε να πει ψέμα, που θα ήταν σωτήριο, παρά αλήθεια βλαπτική. Ο άλλος, άθλιος και πονηρός δεν μίλησε αλλά με το δάκτυλό του έδειξε το σημείο που ήταν κρυμμένη. Η καταδίωξη τού Διόσκουρου πέτυχε. Μετά από λίγο συνέλαβε την κόρη του. Δεν ήταν όμως πιά πατέρας, αλλά σωστός τύραννος. «Εξακολουθείς να επιμένεις;» της λέγει. «Δεν μπορώ πατέρα να αρνηθώ τον Αληθινό Θεό». Τότε εκείνος την άρπαξε από τα μαλλιά, με μανία λιονταριού, την τίναξε πολλές φορές και με σφοδρή και βίαιη πτώση την έριξε κάτω στην γη. Έδωσε εντολή να την οδηγήσουν ξανά στον πύργο. Εκεί την έκλεισε σε ένα μικρό δωμάτιο με σιδερένια κάγκελα και έβαλε φρουρούς να την φυλάνε. Πέρασε έτσι ένας μήνας.

Κάθε δύο μέρες ο Διόσκουρος έπαιρνε μαζί του έναν ιερέα της ειδωλολατρίας και προσπαθούσε να της αλλάξει γνώμη. Εκείνη υποστήριζε αλύγιστα την πίστη της στο Χριστό και το Ευαγγέλιο. Έτσι την κατήγγειλε στον ηγεμόνα Μαρκιανό με την κατηγορία ότι βρίζει τα είδωλα. Ο Μαρκιανός βλέποντάς την, προσπάθησε με όλες του τις δυνάμεις, με συμβουλές, με υποσχέσεις και με απειλές να την πείσει να αρνηθεί το Χριστό, αλλά μάταια. Η Αγία δεν δελεάστηκε με τίποτα. Τότε ο Μαρκιανός έδωσε εντολή να αρχίσουν τα φοβερά βασανιστήρια. Την γύμνωσαν, την κτύπησαν με σκληρά βούνευρα χωρίς έλεος, και για να την κάνουν να νιώθει τους πόνους πιο δριμείς έτριβαν τις πληγές της με τρίχινα ρούχα.

Τόση ήταν η μαστίγωση που το άγιο εκείνο σώμα καταπληγώθηκε και κατατρυπήθηκε και από το άσπιλο αίμα των πληγών της κατακοκκίνισε το μέρος της γης που την βασάνιζαν. Μετά από πολύωρα και σκληρά βασανιστήρια την κλείσανε στη φυλακή. Εκεί μέσα μια παρήγορη φωνή της έδινε θάρρος και ένα γλυκύτατο φως φώτισε το δεσμωτήριο. Μονομιάς τα τραύματα της θεραπεύτηκαν. Απέκτησε μεγαλύτερη υπομονή και καρτερία. Χαιρόταν για τα παθήματα της.

Περίμενε με χαρά νέα βασανιστήρια σαν να πήγαινε σε γάμο.

Αρχίζει η δεύτερη εξέταση. Αρνείται και πάλι τα είδωλα. Ομολογεί τον Χριστό και αρχίζουν σκληρότερα βασανιστήρια. Σ' αυτό το σημείο παρουσιάζεται και δεύτερη μάρτυς του Χριστού. Είναι η ενάρετη Ιουλιανή. Παρακολουθούσε τα μαρτύρια της Βαρβάρας και βλέποντας το αίμα να τρέχει άφθονο από όλο το σώμα της Αγίας δεν άντεξε και άρχισε να κλαίει.

Ο Μαρκιανός διατάζει να κρεμάσουν και την Ιουλιανή και να της κάψουν τις σάρκες με αναμμένες λαμπάδες. Και οι δυο υπέμεναν τα τρομερά βασανιστήρια. Αμέσως διατάζει την μεν Ιουλιανή να την βάλουν φυλακή, την δε Βαρβάρα να την ξεγυμνώσουν και να την γυρίζουν στην πόλη γυμνή.

Στο άκουσμα του χειρότερου αυτού για την Αγία μαρτυρίου, το πρόσωπό της κατακοκκίνισε και φρίκη πέρασε το πνεύμα της. Προσευχήθηκε θερμά να μην πραγματοποιηθεί αυτό το μαρτύριο. Ο γεμάτος Θεός αγάπη όμως, δεν αργοπόρησε καθόλου, άκουσε την προσευχή της, και ώ του θαύματος ενώ της αφαιρούσαν τα ρούχα, η γύμνωσή της δεν φαινόταν. Άλλα ρούχα πιο ωραία αντικαθιστούσαν εκείνα που με μανία της ξέσχιζαν.

Ο Μαρκιανός τυφλωμένος δεν μπόρεσε να ερμηνεύσει όλα αυτά που συνέβαιναν και με περισσότερη λύσσα διέταξε να τις αποκεφαλίσουν με ξίφος. Σε όλα αυτά τα μαρτύρια μπροστά ήταν και ο πατέρας της που ούτε καν πόνεσε. Μόλις ο δικαστής έβγαλε την καταδικαστική απόφαση, άρπαξε σαν λυσσασμένο λιοντάρι την κόρη του για να την οδηγήσει στον τόπο του αποκεφαλισμού και να την φονεύσει ο ίδιος με τα καταραμεέα χέρια του. Η Αγία χωρίς να του καταλογίσει καθόλου την τόση σκληρότητα, είπε με πολλή συμπάθεια και τρυφερότητα «Πατέρα μου»! Είναι η εφαρμογή της τρομερής εκείνης διακήρυξης του Χριστού και το πρωτάκουστο μηνυμά του πάνω στη γη : «αγαπάτε τους εχθρούς υμών».

Στο άκουσμα αυτό ο Διόσκουρος ταραχτήκε και της είπε : «δεν έχεις τίποτα το κοινό μαζί μου. Και για να ξεπλύνω το κακό που έκαμα με το να σε γεννήσω, θα σε θανατώσω εγώ με τα ίδια μου τα χέρια. Αυτή θα είναι η μόνη μου ευτυχία». Αφού έφθασαν στον τόπο του αποκεφαλισμού η Μεγαλομάρτυς Βαρβάρα, έκλινε την ιερή της κεφαλή μπροστά στο ξίφος του πατέρα της και δέχθηκε το μαρτύριο και το στεφάνι της άθλησης, την δε Ιουλιανή την ίδια ώρα, την αποκεφάλισε ο δήμιος. Και οι δύο στεφθήκανε με το μαρτυρικό, αμαράντινο της δόξας στεφάνι από τον δίκαιο επαινέτη και δωρεοδότη Κύριο.

Η Αγία μας Εκκλησία εορτάζει την μνήμη των δύο Μαρτύρων γυναικών στις 4 Δεκεμβρίου, που είναι και η ημέρα του μαρτυρίου τους.

